

Μια συζήτηση
της Ελένης Σκάρκου
και του Tim Ward* με τον

John Richards

Το Κέντρο Μουσικής Σύνθεσης και Ερμηνείας διοργάνωσε στις 4 και 5 Απριλίου σεμινάριο και συναυλία με τον Άγγλο συνθέτη - πειραματιστή John Richards.

Η συναυλία πραγματοποιήθηκε στο "Μεταλλουργείο". Συμμετείχαν ακόμη οι: Joe Tornabene, Tim Ward, Μανώλη Μανουσάκη και Ανδρέα Δικτυόπουλο.

Ο John Richards ερευνά τις δυνατότητες της performance με τη χρήση αυτοσχέδιων μουσικών οργάνων και με τη δημιουργία διαδραστικού περιβάλλοντος χώρου. Συνεργάζεται με γνωστούς μουσικούς στον χώρο του αυτοσχεδιασμού και της ηλεκτρονικής μουσικής και εμφανίζεται συχνά στην Ευρώπη, ΗΠΑ, Αυστραλία και Ιαπωνία. Πιο πρόσφατες εμφανίσεις έγιναν στο IRCAM, στο Παρίσι, στο Fylkingen, στην Σουηδία, στο Bent Festival, στο Los Angeles, στο Sonar και την Βαρκελώνη. Έχει γράψει μεγάλο αριθμό άρθρων που αφορούν στην "υβριδικότητα", στην μεταψηφιακή θεωρία και στα "dirty electronics". Από το 1990 διδάσκει αυτοσχεδιασμό στο Dartington International Summer School.

Ε.Σ. Από πού αντλείτε τις ιδέες σας; Έχετε στο μυαλό κάποιους ήχους ή την κατασκευή ενός οργάνου;

J.R. Η δημιουργία ενός οργάνου δεν είναι αυτοσκοπός. Συνήθως είναι πιο σημαντικό να συνθέσω ένα κομμάτι, το οποίο θα εκτελέσω εγώ ο ίδιος. Έτσι σκέφτομαι το τελικό αποτέλεσμα, το οποίο είναι η παράσταση. Όλα μου τα έργα είναι φτιαγμένα για ζωντανή εκτέλεση και όχι απαραίτητα για να ηχογραφηθούν ή να παρουσιαστούν σε βίντεο. Έτσι, σκέφτομαι μια συναυλία και, αν προτιμάτε, δημιουργώ ακριβώς για τη συγκεκριμένη συναυλία.

Κάποιες από τις συνθέσεις που έχω γράψει, έχουν μετατραπεί σε όργανα που τα χρησιμοποίησα ξανά με κάποιο τρόπο. Αυτό όμως είναι μια πραγματικότητα σε κάθε μορφή σύνθεσης, όπου έχεις μια ιδέα και μπορεί να χρησιμοποιήσεις αυτή την τεχνική ή την προσέγγιση ξανά. Έτσι τα ίδια τα όργανα είναι συνθέσεις.

T.W. Ας σκεφτούμε για λίγο το όργανο που έχετε δημιουργήσει υπό τη μορφή ρολογιού - είδατε το ρολόι σε κάποιο κατάστημα και σκεφτήκατε «θα μπορούσα να κάνω κάτι με αυτό» ή είδατε το ρολόι και σας άρεσε και σκεφτήκατε «πρέπει να κάνω κάτι με αυτό» ή σκεφτήκατε «πρέπει να βρω ένα ρολόι, γιατί σκέφτηκα ένα κομμάτι που περιλαμβάνει τον ήχο ενός ρολογιού»;

J.R. Νομίζω ότι η απάντηση είναι «ναι» σε όλα τα ερωτήματα! Με μερικά πράγματα ισχύει ότι μόλις τα βλέπεις, λες πως πρέπει να κάνεις κάτι με αυτά. Για παράδειγμα, ήθελα κάτι μεταλλικό στο μέγεθος του χεριού μου, το οποίο να μπορώ να το αγγίζω και να διαχέω ηλεκτρισμό

“Dirty Electronics in Athens”

μέσω αυτού, οπότε μου ήρθε η ιδέα ενός μεταλλικού αγάλματος ή ενός κηροπήγιου.

Έτσι αρχικά σκέφτηκα το κηροπήγιο αποκλειστικά ως κάτι μεταλλικό που θα μπορούσα να το κρατώ. Πιστεύω ότι πολλές συνθέσεις - θα τις ονομάζω συνθέσεις, αλλά κάλλιστα μπορεί να είναι και όργανα - προέκυψαν εντελώς τυχαία. Ένα μπρούτζινο κηροπήγιο είναι πολύ εύκολο να το κρατήσεις, ενώ αρχικά εκμεταλλεύτηκα τις ιδιότητες του υλικού για να αλλάξω την αντίσταση του κυκλώματος, χωρίς να σκεφτώ στην πραγματικότητα για τις υπόλοιπες δυνατότητες του υλικού. Κάποια στοιχεία προήλθαν κατά λάθος, αλλά και οι ιδέες που αφορούν σε αυτά μου έρχονται σε διαφορετικές φάσεις.

Στο workshop που έκανα πρόσφατα στην Αθήνα, μίλησα για μια μηχανή του κιμά (mincer) που έχω. Να ένα ακόμα καλό παράδειγμα για ένα αντικείμενο όπου είχα μια αρχική ιδέα ενός αντικειμένου και πώς να το χρησιμοποιήσω ως όργανο: αναλογίστηκα το μηχανισμό που γυρίζει και τη μοναδική αυτή συνυφασμένη κίνηση, οπότε και προσάρμοσα το mincer βάζοντας στο πίσω μέρος μια βούρτσα για να βγάξει προς τα έξω διαφορετικές αντιστάσεις, ούτως ώστε να ελέγξω έτσι ένα μεγαλύτερο ηλεκτρονικό σύστημα το οποίο θα δούλευε αναδραστικά.

Συχνά ξεκινώ να δουλεύω με ένα όργανο, ολοκληρώνω αυτό που έχω κατά νου και μετά ανοίγονται άλλοι δρόμοι για παραπέρα εξερεύνηση των δυνατοτήτων του. Έτσι λοιπόν με το mincer υπήρχε η όλη ρητορική του να βάλουμε μέσα υλικό προς άλεσμα, το οποίο δεν είχα καν σκεφτεί να κάνω μέχρι πολύ αργότερα αφ' ότου ξεκίνησα να το χρησιμοποιώ. Πήγα με αυτό σε μια συναυλία και κάποιος με ρώτησε γιατί δεν βάζω κάτι μέσα. Έτσι την προσάρμοσα και άλεσα διάφορα πράγματα και κέρδισα τόσο ακουστικούς ήχους, όσο και τη δραματική πλευρά του να βάζω πράγματα μέσα, αλλά και να επιλέγω τι βάζω και τι συνθλίβω.

Το ίδιο συνέβη και με το κονσερβοκούτι - το Sudophone - το οποίο ξεκίνησε ως μικρό ηχείο στον πάγκο εργασίας μου, με εμένα να το κλείνω με το χέρι μου για να μεταλλάσσω τον ήχο. Αυτό άνοιξε έναν άλλο δρόμο.

Συχνά χρησιμοποιώ ένα όργανο και προσλαμβάνω στη συνέχεια τις αντιδράσεις του κοινού. Δεν μπορώ να καρπωθώ αποκλειστικά την εφεύρεση όλων των οργάνων μου, καθώς είχα τόσο πολλά σχόλια από το κοινό που με βοήθησαν στη δημιουργία τους. Αν δούλευα μόνος μου στο στούντιό μου ή σε ένα εργαστήριο, τότε πολλές από αυτές τις ιδέες δεν θα είχαν αναπτυχθεί τό-

σο γρήγορα ή προς την ίδια κατεύθυνση.

Τα πράγματα εξελίσσονται - ένα όργανό μου δεν είναι ποτέ το ίδιο. Είναι ένα αρθρωτό σύστημα, στο οποίο θα προστεθεί κάτι νέο σε κάθε συναυλία.

Και πραγματικά, είναι διαπραγματεύσιμο αν πρόκειται για ένα μεμονωμένο όργανο ή αν στην πραγματικότητα είναι πολλά όργανα συνδεδεμένα μεταξύ τους, έτσι ώστε να δημιουργούν ένα υπερ-όργανο. Όταν ένα όργανο κάνει κάτι, αυτό επηρεάζει το υπόλοιπο σύστημα. Μου αρέσει η συνάφεια μεταξύ όλων αυτών των μικρότερων οργάνων, κάτι που δεν συμβαίνει πάντα στα ψηφιακά συστήματα, όπου μπορεί να αλλάξεις ένα track σε κάποιο κομμάτι λογισμικού και να μην επηρεάσει τίποτα άλλο. Στο σύστημά μου το κάθε τι θα επηρεάσει τα πάντα, κάτι που θα καταλήξει σε ένα ιδιαίτερα σύνθετο σύστημα. Παρότι ένα ξεχωριστό όργανο έχει μια διακριτή λειτουργία, μόνο το σύνολο των μερών δημιουργεί το τελικό όργανο.

T.W. Είναι αλήθεια ότι δίνετε στο σύνολο του πίνακα των οργάνων σας - σε όλη τη συλλογή - το όνομα Όργανο Kreeperback;

J.R. Δούλευα, λοιπόν, με κάποιους μουσικούς - τον τρομπονίστα Hillary Jeffery και το σαξοφωνίστα Paul Demmell - κυρίως γνωστούς για τη δουλειά τους σε αυτοσχεδιασμούς. Κάναμε πολύ δουλειά υπό το όνομα «Kreeper», οπότε το Όργανο Kreeper αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Χρησιμοποιεί πολύ από το feedback - θα έπαιρνε κανείς έναν ενισχυτή και αντί να τον χρησιμοποιήσει ως τέτοιον, θα μπορούσε να τον μετατρέψει σε ταλαντωτή, συνδέοντας την έξοδο (το output) πίσω στην είσοδο (στο input).

Αλλάζοντας το αποτέλεσμα, μπορεί κανείς να δημιουργήσει διαφορετικούς τύπους ταλάντωσης. Έτσι λοιπόν, - δεν θα πω το ίδιο απλό- κάτι σαν ενισχυτής, με τη μορφή ηλεκτρονικού οργάνου, μπορεί να παράγει πλήθος διαφορετικών και ενδιαφερόντων αποτελεσμάτων αν το προσεγγίσουμε από διαφορετική σκοπιά.

Ο John Richards ελέγχει τον εξοπλισμό του

γραφήματα II

Σε διαφορετικές χρονικές περιόδους χρησιμοποίησα τον υπολογιστή μου και το κοντραμπάσο μου - είμαι κατεξοχήν κοντραμπασίστας -, αλλά οι δυνατότητες εκτέλεσης ήταν πραγματικά πολλές με εμπλεκόμενα αυτά τα δύο. Ποτέ δεν αισθάνθηκα ότι μπορούσα να χαλαρώσω και να εστιάσω σε μια εκτέλεση με αυτό το σύστημα.

Ε.Σ. Οι ήχοι με τους οποίους δουλεύετε είναι κατά βάση αναλογικοί. Γιατί δεν χρησιμοποιείτε ψηφιακούς ήχους;

J.R. Υπάρχουν ψηφιακοί ήχοι στη μείξη, αλλά η παραίσθηση είναι κάτι διαφορετικό. Για παράδειγμα, στο σύστημα υπάρχει ένα ψηφιακό συνθεσάιζερ - το Nord Micromodular. Η χρήση αναλογικών ήχων και οργάνων είναι φυσικά της μόδας, αλλά το πρωταρχικό μου ενδιαφέρον είναι να χρησιμοποιήσω ένα τεχνολογικό δείγμα ή μηχανής για τις ξεχωριστές του ιδιορρυθμίες.

Κάθε κομμάτι τεχνολογίας έχει τη δική του φωνή. Ένα πλεονέκτημα, του να χρησιμοποιεί κανείς πολλά διαφορετικά κομμάτια τεχνολογίας, είναι το ότι δίνει κάποια πολυπλοκότητα από τη σκοπιά του ηχοχρώματος. Συχνά, όταν χρησιμοποιώ έναν υπολογιστή με ένα μόνο ηχητικό σύστημα, αυτό χαρακτηρίζει όλους τους ήχους με παρόμοιο τρόπο. Έτσι το θέμα είναι να χρησιμοποιεί κανείς διαφορετικό εξοπλισμό, ώστε να είναι σε θέση να συνδυάζει το διαφορετικό χρώμα που προκύπτει από κάθε τμήμα. Έχω μερικά αναλογικά στοιχεία, μερικά ψηφιακά και κάποια ακουστικά.. Το καθένα προσθέτει διαφορετικό χρώμα, το οποίο στη συνέχεια προσπαθώ να το συνδυάσω και να δημιουργήσω κάτι νέο που να είναι εξαιρετικά ζωντανό.

T.W. Ίσως σε τελική ανάλυση ο υπολογιστής να μην είναι ο καλύτερος τρόπος να ελέγξει κανείς μουσικά τους ήχους (ή μήπως μόνο τους αναλογικούς ήχους);

J.R. Υπάρχουν πολλά αναλογικά μοντέλα στον ψηφιακό κόσμο, εκεί όπου ο υπολογιστής χρησιμοποιείται για να δοκιμάσει και να αντιγράψει το αναλογικό περιβάλλον.

Για μένα η χρήση ψηφιακής τεχνολογίας στο μέλλον πρόκειται να συμβεί περισσότερο για τη μοναδι-

κότητά της, παρά για να αναπαραγάγω τον αναλογικό κόσμο. Έχουμε πάρα πολλά τέτοια λογισμικά προγράμματα προσομοίωσης αναλογικών ήχων - δεν είναι καλύτερο να χρησιμοποιήσουμε απλά ένα αναλογικό σύστημα;

T.W. Το ποντίκι του υπολογιστή δεν είναι μάλλον ο καλύτερος τρόπος για να προσεγγίσει κανείς αυτά τα αναλογικά συστήματα, όταν τα βρίσκουμε ως προσομοιώσεις;

J.R. Λοιπόν, η άνεση είναι συχνά η βάση της ψηφιακής τεχνολογίας, αλλά αυτό δεν σημαίνει πάντα ότι είναι και ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης.

Ε.Σ. Πώς χρησιμοποιείτε τα δικά σας όργανα παράλληλα με τα ακουστικά όργανα σε μια συναυλία;

J.R. Προέρχομαι από έναν κόσμο ελεύθερης μουσικής, οπότε είμαι ακριβώς όπως κάθε άλλος που αυτοσχεδιάζει κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας: βγάζω το όργανό μου από τη θήκη του και παίζω. Ήταν καίριας σημασίας για μένα να έχω ένα σύστημα με το οποίο θα μπορούνα να το κάνω αυτό και δουλεύω πολύ με αυτοσχεδιαστές.

Στο workshop που μόλις κάναμε, μίλησα για μια αισθητική μουσικής δωματίου, όπου το ηχοχρώμα και η χροιά ενός οργάνου είναι πολύ σημαντικά μέσα στο σύ-

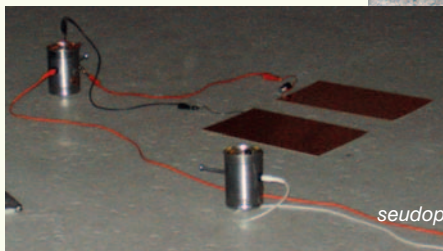
νολο του ήχου - εκεί όπου θα αναγνωρίσει κανείς κάθε όργανο και θα ακούσει το εντοπισμένο χαρακτηριστικό κάθε ηχοχρώματος. Σε μεγάλο αριθμό οργάνων μετακινείται κανείς προς έναν ετεροφωνικό κόσμο ήχων, όπου τα πράγματα θολώνουν και χάνεται η ταυτότητα του μεμονωμένου ήχου.

Πάρτε για παράδειγμα την ηλεκτροακουστική μουσική, όπου χρησιμοποιούνται πολλά μεγάφωνα. Βασικά κινείται κανείς προς μια πιο ορχηστρική προσέγγιση με τον τρόπο αυτό. Θέλω να πιστεύω ότι τα μεγάφωνα και τα η-

λεκτρονικά και τα όργανα που δημιουργώ, εστιάζουν όλα σε μια αισθητική δωματίου και υπογραμμίζουν την πηγή των ήχων. Η υφή είναι πολλές φορές μονοφωνική - το όργανό μου παράγει πολλαπλά ηχοχρώματα, αλλά υπάρχει κάτι ενδιαφέρον στην παραγωγή μιας μεμονωμένης φωνής. Τελικά, είμαι μόνο ένας άνθρωπος - έχω μόνο

δύο χέρια. Με παρόμοια έννοια, από τεχνολογική άποψη, είναι προτιμότερο και πιο καθαρό ένα μόνο ηχείο πίσω μου, παρά πολλά τριγύρω μου.

T.W. Διδάσκετε σε ένα πανεπιστήμιο, όπου περιβάλλεστε από τεράστιες πηγές μουσικής τεχνολογίας -στούντιο, ηχητικές εγκαταστάσεις. Εν τω μέσω όλων αυτών, εσείς

δουλεύετε μακριά για να φτιάξετε τα δικά σας όργανα;

J.R. Φυσικά, κανένας δεν μου επέβαλλε την προσέγγιση που έχω - προέρχεται από την πολυτέλεια της ελεύθερης βούλησης. Όταν δεν είχα τη δυνατότητα χρήσης όλων αυτών των τεχνολογικών μέσων, πάντα ήθελα να κάνω πράγματα που δεν μπορούσα ή ονειρευόμουν πανάκριβα συστήματα ή ανέφικτη τεχνολογία. Από τη στιγμή όμως που τα έχει όλα αυτά κανείς, τα πράγματα δείχνουν κάπως διαφορετικά. Στην αρχή ήταν δύσκολο - έπρεπε να βρω κάθε είδους στρατηγικές, ούτως ώστε να συνθέσω - δεν υπήρχε αρκετός χώρος για να αποθηκεύσω ένα αρχείο, η επεξεργασία ενός ήχου διαρκούσε αιώνες, το περιβάλλον διεπαφής χρήστη του λογισμικού ήταν δύσκολο. Παρ' όλα αυτά όμως εγώ το διασκεδάζα να κάνω ηλεκτρονική μουσική τότε. Μάλλον πρέπει να έχω κάποιο καμένο κύκλωμα μέσα μου! Μόλις τα πράγματα πάνε να γίνουν τέλεια, εγώ βραχυκυκλώνω.

Έγραφα ένα άρθρο, το οποίο ονομάζεται «το βραχυκυκλωμένο ψηφιακό μυαλό» και περιγράφει πώς κάθε φορά φτάνω σε αυτό το σημείο, όπου αισθάνομαι ότι, για δημιουργικούς λόγους, πρέπει να εγκαταλείψω ένα είδος τεχνολογίας και να ασχοληθώ με κάτι άλλο. Αυτό το συναίσθημα της εξερεύνησης είναι πολύ σημαντικό για μένα - μπορεί για μένα να είναι σωστό, αλλά προφανώς δεν θα είναι για άλλους.

E.Σ. Όταν χρησιμοποιείτε υπολογιστή, ποια προγράμματα τα χρησιμοποιείτε;

J.R. Αρχικά βρήκα πολύ ενδιαφέρον το MaxMSP και μου άνοιξε δρόμους δημιουργίας. Ο προγραμματισμός ήταν για μένα ως ιδέα πολύ μακρυνή και περίπλοκη, αλλά η οντοκεντρική προσέγγιση του MaxMSP μου φάνηκε ιδιαίτερα ελκυστική. Με επηρέαζε ψυχολογικά που ξαφνικά μπορούσα να κάνω ένα εικονικό όργανο για πρώτη φορά -μου προσέδωσε αυτοπεποίθηση και με έκανε να σκέφτομαι πώς να φτιάξω νέους ήχους και όργανα.

Αυτή την ιδεολογία τη μετέφερα στο φυσικό κόσμο και επηρέασε τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμουν πώς να μορφοποιώ τα αντικείμενα και τα σχέδια. Έχω παρόμοια μοντέλα σχετικά με το τι έχω κάνει με τα αναλογικά μου όργανα χρησιμοποιώντας το MaxMSP και έχω κάνει πολλές παραστάσεις με το σύστημα αυτό. Ο μόνος ίσως λόγος που δεν συνέχισα έτσι είναι γιατί η ποιότητα του ήχου δεν ήταν όσο πλούσια θα ήθελα.

Το MaxMSP μου δίδαξε περισσότερα για τον αναλογικό κόσμο, παρά για τον ψηφιακό. Στο μεγαλύτερο κομμάτι των γνώσεών μου είμαι αυτοδίδακτος, παρ' ότι σπούδασα σε πολλά διάσημα πανεπιστήμια και έχω αρκετά πτυχία -στον προγραμματισμό και τα ηλεκτρονικά που είναι πίσω από όλα αυτά τα όργανα είμαι αυτοδίδακτος. Νομίζω ότι το MaxMSP με βοήθησε να συνεχίσω και να αποκτήσω την αυτοπεποίθησή μου στον τομέα αυτό. Σε τελική ανάλυση, το να μάθει κανείς τα ηλεκτρονικά ή τα λογισμικά εργαλεία ήταν πολύ πιο εύκολο από το να μάθει να παίζει ένα όργανο.

E.Σ. Έχετε συνδυάσει στη δουλειά σας εικόνες, φωτογραφίες, βίντεο και άλλα παρόμοια;

J.R. Όχι. Όχι σε συναυλία. Όταν δεν με περιορίζουν οι αεροπορικές εταιρείες ως προς το βάρος των αποσκευών, μου αρέσει να παίρνω πολλά όργανα και να δημιουργώ νεκρές φύσεις. Τα όργανα γίνονται αντικείμενα, τα οποία οι άνθρωποι αρέσκονται να κοιτούν. Βάζω τα πάντα στη σκηνή με μεγάλη προσοχή και οι άνθρωποι έρχονται και τα παρατηρούν και τα φωτογραφίζουν. Για παράδειγμα, αναζητώ το σωστό χρώμα καλωδίων. Θα μπορούσα να δουλέψω για λίγο σε αυτή την περιοχή -την παράσταση ή την κονσόλα του ήχου ως αντικείμενο τέχνης-, αλλά είμαι μουσικός και μου προκαλεί κάποιο εκνευρισμό το να σκέφτομαι έτσι. Το οπτικό στοιχείο των οργάνων είναι ιδιαίτερα σημαντικό και για το λόγο αυτό δεν χρησιμοποιώ καμία σθόνη. Είμαι πολύ χαρούμενος να δίνω μια παράσταση χωρίς κάποιο άλλο είδος οπτικού εναύσματος - αυτό είναι πιο προκλητικό για έναν καλλιτέχνη, καθώς υπάρχει μόνο ο ήχος και ο καλλιτέχνης για να διαδώσουν το μήνυμα.

E.Σ. Έχετε βρει άλλους μουσικούς που να έχουν την ίδια προσέγγιση και ιδέες, ώστε να δουλεύετε και να αυτοσχεδιάζετε μαζί τους;

J.R. Ναι. Πιστεύω ότι υπάρχει ένα ρεύμα των καιρών, σχετικά με συγκεκριμένες τεχνολογικές πρακτικές. Ο κόσμος αρχίζει να αυξάνει την αξία της ψηφιακής τεχνολογίας. Έχοντας δώσει συναυλίες σε όλο τον κόσμο, έχω βρει πολλούς ανθρώπους που σκέφτονται με τον ίδιο

τρόπο. Είναι ένα πολύ καθαρό και αυξανόμενο στυλ που έχει ξεφυτρώσει παράλληλα με την υψηλή τεχνολογία.

E.Σ. Τι προβλέπετε στο μέλλον για αυτό το είδος της μουσικής, αυτήν την προσέγγιση - για εσάς και για τους άλλους;

J.R. Πιστεύω ότι η συνήθεια του να το κάνει κανείς μόνος του (DIY = do it yourself) θα εξαπλωθεί και στην ψηφιακή τεχνολογία. Υπάρχει μια εκτεταμένη κοινότητα ανθρώπων που δημιουργούν τα δικά τους όργανα, για παράδειγμα, ή που μετατρέπουν τους υπολογιστές τους με κάποιο τρόπο. Όπως ο Cage με το προετοιμασμένο πιάνο, έτσι υπάρχουν άνθρωποι που βάζουν βίδες και άλλα αντικείμενα μέσα στο σώμα του φορητού υπολογιστή τους κατά τη διάρκεια μιας παράστασης. «Προετοιμασμένοι» ηλεκτρονικοί υπολογιστές, αυτό θα είναι το μέλλον. Υπάρχουν μουσικοί που χρησιμοποιούν τον υπολογιστή ως όργανο - προσπαθούν κυρίως να βρουν κάτι στον υπολογιστή που να μπορεί να αξιοποιηθεί μουσικά και να είναι πρωτότυπο, παρά κάτι γενικό και καθολικό στο λογισμικό. Ορίστε λοιπόν ο «προετοιμασμένος» υπολογιστής - το μέλλον!

E.Σ. Ευχαριστούμε για τον χρόνο που μας αφιερώσατε. Ελπίζουμε σε μια μελλοντική εμφάνισή σας στην Ελλάδα.

* Ο Tim Ward είναι συνθέτης και διδάσκων του Τμήματος Μουσικής Ιονίου Πανεπιστημίου στο μεταπτυχιακό Ηλεκτροακουστικής Μουσικής

Μετάφραση - Επιμέλεια κειμένου: Σοφία Τοπούζη